

Arrest

nr. 109 244 van 6 september 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. PETIT
Rue de Soy 4
6940 BARVAUX-SUR-OURTHE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat J. PETIT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Lagos en behorende tot de Yoruba etnie. U werd op 3 maart 1971 geboren in Lagos en woonde er steeds, in Mushin Local Government Area (LGA). U bent geboren in een erg religieuze moslimfamilie en ging regelmatig naar de moskee. Uw vader was erg actief in de moskee en sinds de imam overleed was hij imam. Regelmatig ging u naar zijn moskee of zag u uw familie in andere moskees die u frequenteerde. U had echter een christelijke vrouw, (Y.). Jullie trouwden aanvankelijk niet, maar ze kwam bij u inwonen en jullie kregen een zoon, (R.), die geboren werd op 10 oktober 2009. Ongeveer twee maand na de geboorte kreeg u een telefoon van uw zus die informeerde naar de religie van uw vrouw en u vroeg waarom u zou trouwen met iemand die

niet bedekt is, maar u zei haar geduld te hebben, misschien zou uw vrouw zich nog wel bekeren tot moslim. U belde uw zus echter nooit terug, ging minder en minder naar de moskee en had bijna geen contact meer met uw familie. In juli 2012 trouwde u met uw vrouw voor de kerk. In augustus of september 2012 kreeg uw vrouw een dreigende telefoon van uw oudere zus. Ook uzelf kreeg dreig telefoons en u besloot uit Lagos te vertrekken en naar een vriend in Ibadan te gaan. Uw vrouw ging naar haar familie in Ibadan. In Ibadan nam u uw telefoon niet meer op, maar uw vrouw kreeg nog wel telefoons met de vraag waar u was. Na een verblijf van ongeveer een maand in Ibadan besloot u Nigeria te verlaten via de haven van Lagos. U verbleef enkele dagen bij een vriend in de buurt van de haven en ging dagelijks kijken of het mogelijk was te vertrekken. Tenslotte kon u in oktober 2012 vertrekken. Op 18 november 2012 kwam u aan in België, u vroeg op 19 november 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen van uw familie omwille van uw relatie met een christelijke vrouw (zie gehoorverslag CGVS p.13, 15). Doorheen uw verschillende verklaringen kon u echter niet overtuigen werkelijk vervolgd te worden door uw familie.

Zo is het weinig geloofwaardig dat uw familie pas nadat u op 1 juli 2012 (CGVS p.9) met uw vrouw (Y.) trouwde, ernstige problemen begon te maken over uw relatie met haar (CGVS p.15). U verklaarde immers dat uw familie erg religieus was (CGVS p.4) en dat uw vader imam was in een moskee in Palm Grove, Mushin LGA (CGVS p.7, 4). Ook stelde u dat samenwonen door velen van hen gezien wordt als het moment waarop je gaat trouwen (CGVS p.15). Er valt dan ook niet in te zien waarom uw familie, indien zij werkelijk strenge moslims waren, zoals u verklaart (CGVS p.4), pas echte problemen zouden maken op het moment dat u in 2012 voor de kerk trouwt (CGVS p.9), hoewel u al sinds 2009 (CGVS p.12) met een christelijke vrouw samenwoonde, een kind met haar kreeg en uw plichten als moslim verwaarloosde (CGVS p.16). Al die tijd woonde u bovendien gewoon in Mushin LGA, waar ook uw familie woonde (CGVS p.3, 4), maar zij lieten u klaarblijkelijk met rust (CGVS p.14, 15). Bovendien zag u uw familie bijna nooit (CGVS p.14), waardoor het eens te meer ongeloofwaardig overkomt dat zij u in 2012 plots met de dood zouden bedreigen. Indien uw familie werkelijk zo bezorgd was om de goede naam en vastbesloten u op het goede pad te houden (CGVS p.15, 18), is het weinig waarschijnlijk dat zij gewoon lieten gebeuren dat u van hen vervreemde en een leven opbouwde met uw christelijke vrouw, zonder nog naar de moskee te gaan.

Verder verklaarde u dat uw vrouw reeds frequent bij u op bezoek kwam voor de geboorte van uw zoon in oktober 2009 (zie CGVS p.12, 16). Na haar bevalling in Ibadan (CGVS p.12) kwam ze bij u wonen (CGVS p.16) in Lagos en hielden jullie een naamgevingsceremonie (CGVS p.12), waarop uw familie niet aanwezig was (CGVS p.14). Ongeveer een maand na de naamgevingsceremonie kreeg u een telefoon van uw zus die informeerde naar de religie van uw vrouw en u vroeg waarom u zou trouwen met iemand die niet bedekt is, maar u zei haar geduld te hebben, misschien zou uw vrouw zich nog wel bekeren tot moslim (CGVS p.16). U belde uw zus echter nooit terug (CGVS p.13) en in juli 2012 trouwde u met uw vrouw voor de kerk (CGVS p.9). Daarop belde uw zus in augustus 2012 naar uw vrouw en zei dat ze een andere man moest zoeken, want dat u niet haar man was. Ook uzelf ontving verschillende dreigementen sinds jullie trouwden voor de kerk (CGVS p.15). **Opvallend is dat u betreffende deze dreigementen erg vaag blijft.** Gevraagd te vertellen over de dreigementen en toe te lichten of deze enkel telefonisch waren of ook anderszins, stelt u vaagweg dat er heel veel dreiging was en dat u besloot weg te gaan uit Lagos (CGVS p.17). U vernoemt geen andere incidenten dan de telefonische dreigingen, welke volgens uw verklaringen opliepen tot doodsbedreigingen: u zou vervloekt worden en sterven met behulp van de koran (CGVS p.15). U vernoemt echter geen enkel concreet incident waaruit blijkt dat uw familie inderdaad deze dreigementen ernstig meende. Aan het einde van het gehoor verklaart u nog dat het volgens uw jongere broer, de enige die aan uw kant stond (CGVS p.8), gevaarlijk was voor u in Lagos, omdat uw familie nog steeds naar u op zoek was (CGVS p.18). Gevraagd wie u er dan van verdenkt u werkelijk te zullen vermoorden, vernoemt u uw ooms, aangezien zij volgens uw jongere broer echt gekwetst zijn (CGVS p.18).

U ging echter nooit naar de politie om uw familie aan te geven, wat de ernst van hun dreigementen verder in twijfel trekt. Men mag immers verwachten dat wie asiel aanvraagt eerst in eigen land alle beschermingsmogelijkheden uitput, alvorens zijn land te verlaten en internationale bescherming in te roepen. U stelt dat uw probleem een familieprobleem was en dat het enkel groter zou worden als u naar de politie zou gaan (CGVS p.18), omdat uw familie dan ook nog eens kwaad zou zijn omdat u hen aangaf. Aangezien u beweert dat uw familie naar u op zoek was om u te vermoorden, kan thans niet ingezien worden hoe dit probleem nog groter zou kunnen worden door naar de politie te gaan.

Bij uw verklaring dat uw vader imam was in een moskee in Palm Grove (CGVS p.7) kan bovendien het volgende opgemerkt worden. U stelt dat uw vader ongeveer tien jaar geleden imam werd, op het moment dat de toenmalige imam stierf. Voordien was hij ook reeds actief in dezelfde moskee, als tweede imam (CGVS p.7). Aangezien u tevens verklaarde dat u voor de geboorte van uw zoon regelmatig naar die moskee ging en dat u dit ook al deed voor uw vader imam werd (CGVS p.16), is het eigenaardig dat u de naam van de vorige imam van de moskee niet kent. Men zou immers denken dat het overlijden van deze imam en het overnemen van zijn taken door uw vader, een bijzonder significante gebeurtenis was binnen uw (volgens uw verklaringen erg religieuze) familie.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u geboortecertificaten voor van uzelf, uw vrouw en uw zoon, een diploma van uzelf en een trouwcertificaat van het huwelijk tussen uw vrouw en uzelf. De geboorteen- en trouwcertificaten bevatten echter geen enkel objectief element (foto van u, uw vrouw of uw zoon voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u (en uw vrouw of uw zoon) wel degelijk de personen zijn die door deze documenten worden bedoeld. Bijgevolg vormen ze geen bewijs van uw identiteit of die van uw vrouw en uw zoon. Voor het diploma geldt hetzelfde, aangezien uw foto apart op het document gekleefd is en geen enkele stempel garandeert dat dit bij de uitreiking van het diploma gebeurde. Wat betreft de getuigenis van Chief Oladokun Wasiu kan gesteld worden dat deze gesolliciteerd overkomt en dat, zoals reeds gesteld, niet bewezen is dat u inderdaad de persoon bent die in de getuigenis wordt bedoeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 26 van het Internationaal Verdrag van New York van 19 december 1966, van artikel 14 van het EVRM, van artikel 4 van het vierde Protocol bij het EVRM en van artikel 1 van het twaalfde Protocol bij het EVRM.

Hij betoogt dat deze bepalingen elke staat de verplichting opleggen om asielaanvragen individueel te beoordelen, stipt aan dat België repatriëringsakkoorden heeft met bepaalde landen en stelt dat dit *in casu* het geval is. Deze akkoorden hebben “massieve” en collectieve repatriëringen van afgewezen asielzoekers tot doel. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) behandelt volgens verzoeker asielaanvragen verschillend naargelang de asielzoeker al of niet afkomstig is van een land waarmee een repatriëringsakkoord werd afgesloten. Verzoekers asielaanvraag werd niet ernstig onderzocht, louter omwille van zijn herkomst. De Belgische overheid had al op voorhand een “negatief a priori” tegen verzoeker.

2.2. Verzoeker beperkt zich in het kader van het eerste middel tot het opwerpen van een aantal losse, algemene en ongefundeerde beweringen.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

In casu dient te worden vastgesteld dat in het hoger geciteerde eerste middel geen door de bestreden beslissing geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel wordt aangeduid of omschreven, noch de wijze waarop een rechtsregel of een rechtsbeginsel zou geschonden zijn. Verzoeker voert derhalve geen dienstig middel aan.

Hij toont daarenboven niet aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat het CGVS bij de beoordeling van zijn asielaanvraag bevooroordeeld zou zijn of deze aanvraag niet eerlijk zou hebben behandeld. Hij maakt evenmin *in concreto* aannemelijk dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of

negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Aldus bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker laat uitschijnen dat zijn asielaanvraag niet op individuele wijze en niet ernstig zou zijn onderzocht, dient te worden vastgesteld dit betoog, te meer daar hij in het geheel niet nader duidt dat of welke elementen van zijn aanvraag niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, evenmin uitwerkt hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 14 van de UVRM, van artikel 1 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij citeert de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in het Verdrag van Genève en vervolgt op algemene wijze:

“Dat vrees een geestestoestand en geen subjectieve voorwaarde is.

Dat de vaststelling ervan een beoordeling impliceert van de persoonlijkheid van de asielzoeker vermits de reacties van personen niet altijd identiek zijn onder dezelfde omstandigheden.

Dat hiervoor vermelde conventies en verdragen in de zin de Conventie van Geneve.

Dat bestreden beslissing hierboven vermelden conventies en verdragen schendt.

Dat het tweede middel derhalve gerond voorkomt.”

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker beperkt zich in zijn tweede middel tot het opsommen van een aantal bepalingen, het citeren van de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, het vermelden van een aantal algemene en theoretische beschouwingen en de algemene bewering dat de beslissing de aangehaalde bepalingen schendt. Dit betoog kan niet worden aanzien als een rechtsmiddel in voormelde zin.

Bijgevolg is het tweede middel onontvankelijk.

2.5. Verzoeker voert in een “tweede” (lees: derde) middel de schending aan van artikel 14 van “*het National Verdrag van 19 december 1966 relaties inzaken burgerrechten en politieke gemaakt in New York en goedgekeurd door de wet van 15 mei 1981*”.

Hij citeert artikel 27 van het IVBPR en stelt dat hij van het hierin bepaalde recht werd beroofd door de katholieke religie van zijn vrouw, dat hij werd uitgesloten van de groep waartoe hij behoorde en dat zijn familie hem met de dood bedreigde.

Omtrent de bestreden motivering betoogt verzoeker dat:

- zijn familie slechts na zijn huwelijk ontdekte dat zijn vrouw katholiek was;
- hij en zijn vrouw meermaals telefonisch werden bedreigd;
- hij geen klacht indiende om zijn naam niet te bezoedelen en omdat hij niet wilde dat de gemeenschap op de hoogte zou geraken van zijn familiale problemen;
- de vorige imam uit respect ‘mam’ werd genoemd, wat verklaart waarom hij diens naam niet kent.

2.6.1. Verzoeker preciseert in het geheel niet op welke wijze artikel 14 van het IVBPR *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Voornoemd artikel is bovendien in deze niet van toepassing daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen uitspraak doet over burgerlijke rechten en verplichtingen noch over de gegrondheid van een strafvervolgning.

2.6.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.6.4. Verzoeker baseert zijn asielaanvraag op een aangevoerde vrees jegens zijn familie omwille van het feit dat hij tegen hun uitdrukkelijke wil in als moslim zou zijn gehuwd met een katholieke vrouw.

De geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd door het huwelijkscertificaat dat hij neerlegt (administratief dossier, stuk 13: documenten, nr.6). Hieruit blijkt dat de beide ouders van verzoeker in de kerk als getuigen optraden en het certificaat in kwestie in hun hoedanigheid van getuige en ouder van verzoeker ondertekenden. Wanneer verzoeker met deze vaststelling werd geconfronteerd bij het CGVS, beweerde hij, na aanvankelijk nochtans herhaaldelijk te hebben volgehouden dat enkel zijn vriend S. voor hem het certificaat ondertekende, dat er een aantal personen van de kerk het certificaat ondertekenden in de plaats van zijn ouders (administratief dossier, stuk 3, p.12). Deze uitleg is echter geenszins plausibel. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat in dit geval op het certificaat zou zijn vermeld dat de getuigen die ondertekenden voor verzoeker niet zijn ouders waren.

Verzoeker legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent het overlijden van zijn vader, hetgeen nochtans een niet onbelangrijk element vormt aangezien het streng religieuze profiel van zijn familie en het gegeven dat zijn vader imam was bepalend waren voor zijn vrees. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij op 21 november 2012 dat zijn vader, net als zijn moeder, was overleden (administratief dossier, stuk 10, nr.12-14). Bij het CGVS verklaarde hij dat zijn vader slechts rond januari en in 2013 overleed. Tevens ontkende hij eenduidig dat zijn vader reeds was overleden toen hij werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 3, p.7, 18).

Daar waar in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat het, gelet op het door verzoeker geschetste streng religieuze profiel van zijn familie, geenszins aannemelijk is dat zijn familie hem slechts in 2012 en na zijn huwelijk erge problemen zou hebben bezorgd en niet eerder zou hebben ingegrepen om hem op het rechte pad te houden, legt verzoeker daarenboven, in zijn poging deze motivering te ontkrachten, verklaringen af die met zijn eerdere verklaringen niet kunnen worden gerijmd, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas andermaal ondergraaft. Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS blijkt immers duidelijk dat zijn familie wel degelijk reeds in 2009 en voorafgaand aan zijn huwelijk ervan op de hoogte was dat zijn partner christen was (*ibid.*, p.12-15).

Bovendien komt verzoeker inzake de vermeende bedreigingen die hij en zijn vrouw zouden hebben ondergaan niet verder dan een loutere benadrukking en herhaling van de verklaring dat zij telefonisch werden bedreigd, hetgeen de pertinente en terechte motivering dienaangaande niet vermag te ontkrachten. Derhalve blijven de vaststellingen dat verzoeker erg vaag bleef over de dreigementen en dat hij geen concrete incidenten aanhaalde waaruit blijkt dat zijn familie deze dreigementen ernstige meende onverminderd overeind.

Het voormelde klemt nog des te meer daar verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de chronologie van het gebeurde voor zijn vertrek. Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt in dit kader dat hij drie maanden onderdoken zou hebben geleefd in Ibadan alvorens het land te verlaten begin november 2012 (administratief dossier, stuk 10, nr.11, 36), terwijl hij bij het CGVS beweerde dat hij gedurende slechts één maand ondergedoken leefde op het adres in Ibadan alvorens het land te verlaten in oktober 2012 (administratief dossier, stuk 3, p.4, 11, 14).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, dewelke door verzoeker overigens niet worden weerlegd, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.5. Gelet op de *sub* 2.6.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6.6. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS